

אילנה אליאב

אמא נולדה בשנת 1921 בבוסטון בשם את'ל מרגוליס, בת בכורה להוריה שהגרו מרוסיה בתחילת המאה הקודמת.

כשהיתה בת שבע עברה עם משפחתה לניו-יורק, שם סיימה בית-ספר תיכון וקולג' - ילדה חנונית, תולעת ספרים, תלמידה מצטיינת שהתקשתה למצוא את מקומה בחברת הילדים בני גילה. בגיל 15 היא גילתה את השומר הצעיר שפתח לפניה עולם חדש, ואגב כך גם נפתרו בעיותיה החברתיות. אמא תמיד דיברה על התקופה ההיא בשומר הצעיר של נעוריה כעל אחת מהמשמעותיות ביותר בחייה, וללא כל ספק גם אחת מהמאושרות שביניהן. השומר הצעיר נתן לה שם חדש: אילנה. היא לא ידעה את זה בהתחלה, אבל השומר הצעיר גם היה אחראי למפגש משמעותי ביותר: כשהיתה כבר בוגרת וחברה בהנהגה הראשית של התנועה באמריקה, הגיע לשם שליח מישראל - שלמה אליאב.

אבא היה אמור לסיים את השליחות שלו לאחר שנתיים, אלא שמלחמת העולם השנייה תקעה אותו באמריקה והתנועה בארץ החליטה לשלוח אותו לדרום אמריקה. לאחר חתונה חפוזה בעיריה יצא הזוג הטרי לנסיעה, שלקחה באותם ימי מלחמה כמה חודשים, לצ'ילי ואחר כך לארגנטינה - לשליחות בת שנתיים בקני השומר הצעיר שם.

מיד עם תום המלחמה הם מצאו אונייה שהביאה אותם לארץ. בשביל אמא זו היתה הגשמה של חלום: עליה לישראל והתיישבות בקיבוץ, ורצוי בתנאים הכי חלוציים שאפשר. אלא שלאבא כבר היה קיבוץ, כפר מנחם, ולטעמה - או לפחות כך זה נראה לה אז - הוא היה ותיק וממוסד מדי (השנה היא 1946, 7 שנים לאחר העליה על הקרקע). היא היתה שמחה להצטרף לגרעין האמריקאי שלה שהקים בסופו של דבר את עין דור, אבל אבא היה מבוגר מדי בשבילם ואמא נאלצה להתפשר.

והחיים לא היו חלום. החמסינים היו הפתעה שאמא אף פעם לא השלימה אתה לגמרי. והיתה העבודה בגן הירק: שורות אין סופיות של מלפפונים ועגבניות, כשהחברות הוותיקות והמנוסות משאירות אותה מאחור וגם צוחקות עליה קצת - אמריקאית מפונקת בין פולניות קשוחות. זה לקח זמן, אבל היא נקלטה. בינתיים פרצה מלחמת השחרור ונולדה הבת הבכורה והפינוי להדר - כל אלה עזרו לה כנראה להשתלב.

בין 1951 ו-1954 היא עבדה כמדריכה של קבוצת יסעור. זאת היתה כנראה הפעם הראשונה שהיתה לה עבודה מספקת, שנתנה לה תחושה שהיא תורמת באופן משמעותי, תחושה של יעוד ושליחות.

ב-1955 הקיבוץ שלח אותה לסמינר אורנים וב-1957 היא פתחה בקריירת ההוראה שלה במוסד החינוכי (שנקרא היום צפית) שנפתח שנה קודם. היא היתה מורה למה שקראו אז ריאליסטיקה ומתמטיקה, תחילה של קבוצת אילה ואחר כך של רקפת ואחריהן קבוצות רבות אחרות, במשך יותר מ-30 שנים. במהלך שנות ה-70, במשך כעשור, היא גם מילאה את תפקיד המנהלת של המוסד.

כשהיתה כבת 60 עלתה הצעה להקים במסמיה תחנה ליעוץ פסיכולוגי - סניף של תחנת הקיבוצים לטיפול בילד ובמשפחה. אמא, שהרגישה שמיצתה את עצמה כמורה, קבלה את הרעיון ופתחה בקריירה חדשה. היא היתה מעורבת בכל שלבי ההקמה והגיוס של הצוות המקצועי, ובהמשך בריכוז האדמיניסטרטיבי ובכל ענייני המזכירות.

בשנת 1990 שלמה נפטר לאחר מחלה קשה ואמא טיפלה בו במסירות עד יום מותו.

בשנת 1996, בת 76, היא יצאה לגימלאות. לגימלאות, אבל לא לחופשה. כישורי המחשב שרכשה בעבודתה הקודמת נמצאו שימושיים בעיסוקה החדש: המיחשוב של ספרית הקיבוץ.

ועוד לא הזכרנו את הפעילות שלה בקיבוץ, והיא היתה פעילה בלתי נלאית: ועדת חינוך, ועדת קליטה, מזכירות ועוד ועוד, ואין ספור פעילויות אחרות: לימודים, טיולים, והמשפחה כמובן.

היא היתה כבר בשנות ה-90 שלה כשהחיים הצליחו סוף כל סוף להאט אותה ובסופו של דבר, אתמול, בגיל 95 וקצת, לעצור לגמרי את הפעילות הבלתי פוסקת שלה, שבלעדיה היא התקשתה למצוא סיפוק ועניין. וחבל שכך נגמר.

אמא נפטרה ב-23.8.2016. השאירה אחריה שלושה ילדים, שבעה נכדים וששה נינים.